

ข้อคิดบางประการ ในการสอบคัดเลือกบุคคล เข้าศึกษาต่อในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ

รัตนา ศิริพานิช
คณะศิลปศาสตร์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

เนื่องด้วยประชาชนไทยนิยมให้บุตรหลานของตนได้เล่าเรียนในชั้นสูง ๆ เพราะเชื่อว่าการเข้าเรียนในระดับอุดมศึกษา ทำให้ได้เรียนหนังสือมาก มีความรู้ดี ย่อมมีโอกาสได้งานอาชีพที่มีศักดิ์ศรี เป็นที่ยกย่องของสังคม ค่านิยมดังกล่าวจึงเป็นสาเหตุให้นักเรียนที่เรียนจบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายส่วนใหญ่ ต่างมุ่งหวังที่จะเข้าเรียนต่อในระดับอุดมศึกษา เท่าที่ระดับ

สติปัญญาและฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวจะเอื้ออำนวยให้ได้ แต่ในสภาพความเป็นจริงรัฐยังไม่สามารถจัดการศึกษาเพื่อสนองความต้องการของทุกคนได้ จึงทำให้ออกาสด้านความเสมอภาคทางการศึกษาในระดับอุดมศึกษามีน้อย ถึงแม้ว่าปัจจุบัน จะมีสถาบันอุดมศึกษาของรัฐรวม 14 แห่ง เป็นสถาบันจำกัดรับ 12 แห่ง ไม่จำกัดรับ 2 แห่ง และมีวิทยาลัยเอกชนที่ผู้เรียน

มีโอกาสได้ศึกษาถึงชั้นปริญญารวม 14 แห่ง ซึ่งบางแห่งได้รับการยกฐานะเป็นมหาวิทยาลัยแล้วก็ตาม

ค่านิยมในการสมัครเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐนั้น คณะวิชาที่ได้รับความนิยมมาก-น้อย ยังมีไม่เหมือนกันอีก คณะวิชาที่ได้รับความนิยมสูงในสังคมไทยคือ คณะแพทยศาสตร์ เกษศาสตร์ ทันตแพทยศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ อักษรศาสตร์ (จุฬา) เป็นต้น

ค่านิยมในการเรียนต่อในระดับอุดมศึกษาดังกล่าว มีส่วนให้เกิดปัญหาในการคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาต่อในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ ดังจะเห็นได้จากสถิติการศึกษต่อของนักเรียนสายสามัญ ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ ได้ทำวิจัยไว้ในปี พ.ศ. 2521 โดยกล่าวถึงสถิติการเข้าเรียนของนักเรียนตั้งแต่ชั้นประถมปีที่หนึ่งจนจบมัธยมศึกษาตอนปลาย ในปีการศึกษา 2509 มีนักเรียนเข้าเรียนชั้นประถมปีที่หนึ่ง และจบประถมปีที่สี่ในปีการศึกษา 2513 มีโอกาสเข้าเรียนต่อประถมปีที่ห้า เพียงร้อยละ 27.56 ในจำนวนนี้จะมีโอกาสเข้าศึกษาต่อในระดับมัธยม ในปีการศึกษา 2516 อีกเพียงร้อยละ 19.97 และมีโอกาสเข้าเรียนต่อในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายอีกประมาณร้อยละ 6.43 เท่านั้น ถึงกระนั้นก็ยังปรากฏว่า มีนักเรียนที่เรียนจบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในปีการศึกษา 2520 ถึงแปดหมื่นกว่าคน (วิเชียร

เกิดสิงห์ 2521 : 1) และในปีการศึกษา 2526 มีนักเรียนที่เรียนจบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายถึงปีละแสนกว่าคน

เมื่อมีนักเรียนที่เรียนจบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายจำนวนมาก ก็ย่อมมีผู้ต้องการเข้าศึกษาต่อในสถาบันอุดมศึกษาเหมือนกัน แต่สถาบันอุดมศึกษาต่าง ๆ สามารถรับผู้เข้าศึกษาต่อได้จำนวนจำกัด จากสถิติที่ผ่านมาปรากฏว่า ในปี พ.ศ. 2510 มีผู้สมัครสอบเข้าศึกษาต่อในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐทั้งสิ้น 19,291 คน และสถาบันอุดมศึกษาของรัฐสามารถรับได้คิดเป็นร้อยละ 42.7 จำนวนผู้สมัครสอบจะมีปริมาณสูงขึ้นทุก ๆ ปี จนถึงปี พ.ศ. 2521 เพิ่มขึ้นเป็น 75,321 คน และสถาบันอุดมศึกษาของรัฐสามารถรับได้เพียงร้อยละ 18.5 เท่านั้น ในปี พ.ศ. 2527 จำนวนผู้สมัครสอบเข้าศึกษาต่อในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ มีทั้งหมด 95,786 คน แต่สถาบันอุดมศึกษาของรัฐสามารถรับได้เพียง 14,765 คน คิดเป็นร้อยละ 15.4 เท่านั้น

ด้วยเหตุที่ในปีหนึ่ง ๆ มีผู้นิยมเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาเป็นจำนวนมาก ทำให้รัฐต้องจัดตั้งมหาวิทยาลัยไม่จำกัดรับขึ้นมาอีก 2 แห่งคือ มหาวิทยาลัยรามคำแหง และมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช เพื่อเปิดโอกาสให้ประชาชนมีความเสมอภาคทางการศึกษาในระดับอุดมศึกษาสูงขึ้น แต่คนส่วนใหญ่ก็ยังต้องการที่จะเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยจำกัดรับอยู่ ทั้งนี้อาจเป็น

เพราะมหาวิทยาลัยจำกัดรับดังกล่าวมีคณะหรือสาขาวิชาที่ต้นต้องการจะเรียน หรืออาจจะเป็นเพราะยึดถือในชื่อเสียงของสถาบันนั้นๆ ก็เป็นไปได้

เมื่อปรากฏชัดว่า นักเรียนที่เรียนจบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่าจำนวนมากประสงค์จะเข้าศึกษาต่อในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ แต่โอกาสที่จะได้เข้าศึกษามีน้อยลงทุกปี สถาบันอุดมศึกษาต่าง ๆ จึงพยายามหาวิธีการที่จะคัดเลือกผู้สมัครที่มีคุณสมบัติเหมาะสมที่สุดเข้าศึกษาในสถาบันแต่ละแห่ง วิธีการคัดเลือกจึงเป็นสิ่งที่น่าจะต้องพิจารณากันอย่างรอบคอบ เพื่อความเป็นธรรมของผู้สมัครเข้าศึกษาต่อ ในสถาบันอุดมศึกษาต่าง ๆ ดังกล่าว

แนวทางในการสอบคัดเลือกบุคคลเพื่อเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐปัจจุบันเริ่มมีขึ้นตั้งแต่ปีการศึกษา 2503 โดยมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ต่างจัดการสอบคัดเลือกบุคคลที่มีคุณสมบัติเหมาะสมให้เข้าศึกษาในสถาบันของตน โดยสถาบันแต่ละแห่งต่างก็แยกกันทำการสอบคัดเลือกบุคคลที่ต้องการเอง มหาวิทยาลัยทั้งห้าแห่งคือ มหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และมหาวิทยาลัยศิลปากร โดยมีสำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติในขณะนั้นเป็นผู้ประสานงาน ทำหน้าที่ช่วยกำหนดวันสอบของแต่ละสถาบันไม่ให้ซ้ำกันและศึกษาจำนวนผู้สมัครและผู้สอบเข้าได้ เพื่อจะได้เป็น

แนวในการวางแผนการศึกษาในระดับอุดมศึกษา จากการศึกษาจำนวนผู้สมัครและผู้สอบเข้าได้ในมหาวิทยาลัยทั้งห้าแห่งดังกล่าวทำให้สำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติ เริ่มมองเห็นปัญหาที่เกิดขึ้นจากบุคคลคนหนึ่งสมัครเข้าในหลาย ๆ แห่ง และเข้าได้ทุกแห่งถ้าเป็นผู้เรียนดี เมื่อจะเข้าศึกษาจริง ๆ ก็จะต้องเลือกเข้าเรียนในสถาบันที่ต้นต้องการเพียงแห่งเดียวเท่านั้น จึงต้องสละสิทธิ์ที่สอบได้ในที่อื่น ๆ หมด ปัญหาที่กว้างจึงเกิดขึ้นในสถาบันที่มีผู้สละสิทธิ์

ในปีการศึกษา 2504 สำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติ ได้รวบรวมปัญหาต่าง ๆ ในการที่แต่ละสถาบันดำเนินการสอบคัดเลือกเอง ปัญหาต่าง ๆ มีดังต่อไปนี้ คือ

- (1) จำนวนผู้จบการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และต้องการจะศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา (ในขณะนั้น พ.ศ. 2505) มีประมาณ 10,000 คน
- (2) จำนวนผู้สมัครสอบคัดเลือกเข้าจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ประมาณแห่งละ 9,000 คน
- (3) จำนวนผู้สมัครสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์และแพทยศาสตร์ประมาณ 7,000 คน

- (4) ผู้สมัครสอบที่เรียนเก่งประมาณ 700 คนแรก ส่วนมากจะสอบเข้าศึกษา ได้ทั้งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และมหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ ทำให้ต้องสละสิทธิ์แห่งอื่น ๆ และชำระค่าลงทะเบียนเพื่อเข้าศึกษาเพียงแห่งเดียว ดังนั้นจึงมีที่ว่างประมาณ 1,400 ที่ (เมื่อยังไม่มีการเสริมตัวสำรอง)

เมื่อเกิดที่ว่างมาก จึงต้องมีการประกาศรับตัวสำรองเพิ่มขึ้น เมื่อประกาศรับตัวสำรองเพิ่มขึ้นในคณะที่ 1 บุคคลที่เป็นตัวเสริมสำรองก็จะมาจากคณะที่รองลงไปคือคณะที่ 2 เมื่อเป็นเช่นนี้จำนวนผู้ที่เข้าเรียนในคณะที่ 2 ก็ขาดไป ถ้าจะเพิ่มจำนวนผู้เรียนในคณะที่ 2 ให้ครบ ก็จะต้องเรียกตัวเสริมสำรองมาจากคณะที่ 3 ซึ่งจะเป็นผลทำให้จำนวนผู้เรียนในคณะที่ 3 ขาดไปอีก เป็นเช่นนี้ไปเรื่อย ๆ ประดุจปฏิกิริยาลูกโซ่ การเสริมแต่ละคราวก็ต้องเสียเวลาอย่างน้อย 5-7 วัน ทำให้ผู้เรียนเสียเวลา โดยมัวแต่ต้องย้ายจากที่แห่งหนึ่งไปยังอีกแห่งหนึ่ง (ฝ่ายวิชาการ, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ 2527 : 3-4)

เพื่อเป็นการแก้ปัญหาต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้น การสอบคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาต่อในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ จึงเปลี่ยนมาใช้วิธีการสอบ

ร่วม โดยมีสำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติเป็นศูนย์ประสานงานโดยสำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติ ได้เสนอข้อดีของการสอบคัดเลือกพร้อม ดังนี้ :

- 1) แก้ปัญหาเรื่องที่ว่างดได้กล่าวมาแล้ว
- 2) ประหยัดในเรื่องงบประมาณ เวลา และแรงงาน ทั้งของนักเรียน ผู้ปกครอง และผู้จัดการสอบ
- 3) การสอบร่วมทำให้ผู้ที่เรียนดี ๆ มีโอกาสกระจายไปอยู่ตามสถาบันอุดมศึกษาต่าง ๆ อย่างทั่วถึง
- 4) ทำให้สามารถเก็บตัวเลขเพื่อทำสถิติได้อย่างถูกต้อง ช่วยให้เห็นแนวโน้มและปัญหาทางการศึกษาในระดับอุดมศึกษา และเป็นประโยชน์ในการวางแผนปรับปรุงและแก้ไขปัญหาที่จะมีต่อไปในอนาคต

การสอบร่วมได้มีมาจนถึงปีการศึกษา 2508 และในปีการศึกษา 2509 สถาบันอุดมศึกษาแต่ละแห่งต่างก็แยกกันสอบคัดเลือกอีก และก็ประสบปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดจากการแยกสอบอีกเป็นต้น ปัญหาที่เกิดขึ้นจากการสอบแยกดังกล่าวสรุปได้ดังนี้ คือ

- 1) ปัญหาที่ว่าง สถาบันอุดมศึกษาต่าง ๆ ประกาศว่า จะรับผู้เข้าเรียนได้รวมทั้งสิ้น 7,325 คน แต่เมื่อรับจริงรับได้เพียง 6,994 คน ทำให้ต้องเสียที่นั่งในสถาบันอุดมศึกษาต่าง ๆ ถึง 331 ที่

2) ต้องประกาศเรียกตัวผู้สอบได้ตั้งแต่ 3 ครั้งขึ้นไป จนถึง 7-8 ครั้ง ทำให้การเปิดเรียนล่าช้า ต้องเปิดเรียนในเดือนกรกฎาคม ทำให้แต่ละสถาบันต้องเสียเวลาสอนไปเกือบเดือน

3) แต่ละสถาบันต้องทำงานซ้ำซ้อนกันในเรื่องการรับสมัคร การจัดสอบ การสอบ และการคิดผลการสอบ ทำให้สิ้นเปลืองเงินงบประมาณ เปลืองเวลาและแรงงานของเจ้าหน้าที่ไปโดยไม่จำเป็น (ฝ่ายวิชาการ, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ 2527, 5-6)

ดังนั้นในปีการศึกษา 2510 ถึงปัจจุบัน จึงใช้วิธีการสอบคัดเลือกร่วมกัน มีสถาบันอุดมศึกษาที่เข้าร่วมการสอบคัดเลือกรวมทั้งสิ้น

11 สถาบันด้วยกันคือ

1. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
2. มหาวิทยาลัยขอนแก่น
3. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
4. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
5. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
6. มหาวิทยาลัยมหิดล
7. มหาวิทยาลัยศิลปากร
8. มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
9. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (8

วิทยาเขต)

10. สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า (2 วิทยาเขต)

11. วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา (วิทยาเขตกรุงเทพฯ คณะอุตสาหกรรม แผนกเคมีสิ่งทอ)

ในการที่สถาบันอุดมศึกษาทั้งหมดของรัฐ ได้ดำเนินการสอบคัดเลือกบุคคลเพื่อเข้าศึกษาต่อในสถาบันของตนร่วมกันนั้น มีทั้งข้อดีและข้อเสีย ซึ่งฝ่ายวิชาการ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ได้รวบรวมเป็นรายงานเสนอต่อที่ประชุมอธิการบดีมหาวิทยาลัย ณ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ วันที่ 20 ตุลาคม 2527 ดังต่อไปนี้ คือ

ข้อดี ของการสอบคัดเลือกร่วม มีดังต่อไปนี้

1. กระบวนการสอบคัดเลือกร่วม เป็นกระบวนการที่มีความสลับซับซ้อนมาก ประกอบด้วยคณะกรรมการชุดต่าง ๆ หลายชุด โดยแยกหน้าที่ความรับผิดชอบไปคนละส่วน แต่ละส่วนมีการควบคุมการทำงานของส่วนอื่น ๆ ไปในตัว การทำงานด้วยคนจำนวนมากเช่นนี้ ช่วยขจัดการวิ่งเต้นช่วยเหลือกันได้เป็นอย่างดี การปฏิบัติงานเป็นไปอย่างรอบคอบ รัดกุม ทำให้ผลการสอบเป็นไปอย่างยุติธรรม
2. การสอบร่วมนี้ได้ใช้ข้อสอบเหมือนกันทุกสถาบัน
3. การสอบคัดเลือกร่วมเปิดโอกาสให้นักศึกษาเลือกคณะ/สาขาวิชาที่ตนชอบได้ถึง 6 อันดับ ในการสอบเพียงครั้งเดียว

4. การสอบคัดเลือกพร้อม เป็นการประหยัดเงิน เวลาและทรัพยากรด้านอื่น ทั้งในส่วนตัวนักศึกษาเอง และในส่วนของรัฐ

(ก) ในด้านนักศึกษา นักศึกษาจะเสียค่าสมัครสอบเพียงครั้งเดียว เสียเวลาสอบเพียงครั้งเดียว ก็มีโอกาสเลือกเข้าเรียนในสถาบันต่าง ๆ ถึง 6 คณะหรือประเภทวิชา

(ข) ในด้านรัฐ รัฐได้ประหยัดเงินค่าใช้จ่ายในการเตรียมการต่าง ๆ ตั้งแต่การรับสมัคร การจัดสอบ การตรวจข้อสอบ การประกาศผลสอบ ตลอดจนค่าใช้จ่ายเบ็ดเตล็ดอื่น ๆ เป็นจำนวนมาก

5. การสอบคัดเลือกพร้อมได้อำนวยความสะดวกให้นักเรียนต่างจังหวัดโดยการจัดสนามสอบตามมหาวิทยาลัยในต่างจังหวัดให้อีก 3 แห่ง คือ สนามสอบมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยขอนแก่น และมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ นักเรียนต่างจังหวัดอาจไม่จำเป็นต้องเดินทางเข้ามาในกรุงเทพฯ โดยการสมัครสอบ ณ สนามสอบที่อยู่ใกล้ที่สุด อันเป็นการประหยัดทั้งเวลา แรงงาน และเงิน

ข้อเสีย ของการสอบคัดเลือกพร้อม มีดังต่อไปนี้ คือ

1. สามารถทำการสอบคัดเลือกได้ปีละ 1 ครั้งเท่านั้น ซึ่งอาจเป็นการตัดโอกาสนักศึกษาในบางครั้ง หากเกิดกรณีจำเป็นฉุกเฉิน เช่น เจ็บป่วย ประสบอุบัติเหตุหรือติดกิจธุระสำคัญ

ถ้าพลาดการสอบครั้งนั้นก็เท่ากับว่าในปีการศึกษา นั้นพลาดโอกาสเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยจำกัดรับไปแล้ว

2. ในบางปีการศึกษา เช่นเมื่อปีการศึกษา 2527 ที่ผ่านมามีนักเรียนที่สอบผ่านข้อเขียนเข้ามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์เป็นจำนวนมาก ซึ่งในจำนวนดังกล่าวเป็นผู้ที่ไม่ผ่านการสอบเทียบเป็นส่วนใหญ่ ทำให้ต้องเรียกผู้ที่ยังไม่มีที่เรียน และได้คะแนนรองลงไปเข้าสัมภาษณ์ให้ครบจำนวนที่ต้องการถึง 2 ครั้ง ซึ่งอาจทำให้เสียความยุติธรรมได้ คือ อาจจะทำให้ผู้ที่ได้คะแนนในระดับต่ำกว่าเข้ามาเรียน ขณะที่ผู้ได้รับคะแนนสูงกว่าได้ติดคณะอื่นที่ตนได้เลือกในอันดับถัดไปแล้ว เช่น นักศึกษาที่สอบเข้าได้เป็นคนสุดท้ายในคณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ได้คะแนน 250 เมื่อมีผู้สงขลานครินทร์ในคณะนี้ คณะกรรมการอาจต้องเรียกคนที่เลือกคณะวารสารศาสตร์ไว้ แต่ได้คะแนน 245 คะแนน ซึ่งสอบเข้าอะไรไม่ได้เลย เข้ามาสัมภาษณ์ทั้ง ๆ ที่มีผู้ได้คะแนน 249, 248, 247, 246 แต่คนเหล่านี้ได้ติดคณะอื่นที่ตนเลือกในอันดับถัดไปแล้ว แต่ถึงแม้จะมีการเรียกเพิ่มถึง 2 ครั้ง ก็ยังได้จำนวนนักศึกษาเข้ามหาวิทยาลัยต่ำกว่าจำนวนที่กำหนดไว้ คือ กำหนดไว้ 14,765 คน แต่รับเข้าได้เพียง 14,505 คน

นอกจากนี้ยังปรากฏว่า ปัญหาใหญ่ที่เกิดจากการสอบคัดเลือกร่วม คือ ปัญหาเรื่องการสละสิทธิ์และจำนวนอันดับการเลือก ซึ่งเกิดขึ้นทุกปีการศึกษา และทุกสถาบันอุดมศึกษาต้องประสบกับปัญหา คือ

ก) ผู้สอบเข้าสถาบันอุดมศึกษาได้ สละสิทธิ์ไม่ไปรายงานตัวเพื่อเข้าศึกษา มีเป็นจำนวนมากในแต่ละปี

ข) นิสิต นักศึกษาที่กำลังเรียนอยู่ในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐเป็นจำนวนมากไปสมัครสอบคัดเลือกใหม่ และเมื่อสอบได้คณะที่ต้องการแล้วก็จะลาออกจากที่เดิม ทำให้เกิดที่ว่าง และไม่สามารถเรียกบุคคลอื่นมาเรียนแทนได้

ปัญหาทั้งสองอย่างนี้ ทำให้เกิดการสูญเสียทางเศรษฐกิจและสูญเสียเปล่าทางการศึกษา คิดเป็นเงินกว่าปีละ 10 ล้านบาท ทั้งยังเป็นการแย่งโอกาสการเข้าศึกษาของผู้จบมัธยมศึกษาตอนปลายรุ่นใหม่ ๆ อีกด้วย

ด้วยเหตุนี้ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ จึงได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่องการสละสิทธิ์การศึกษา ในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ ปีการศึกษา 2522-2524 พบว่า

1) ผู้สละสิทธิ์ก่อนเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา มีแนวโน้มว่าจะมีมากขึ้น จากข้อมูลที่ได้ในปีการศึกษา 2522 มีผู้สละสิทธิ์ คิดเป็นร้อยละ 14.9 ปีการศึกษา 2523 มีผู้สละสิทธิ์คิดเป็นร้อยละ 15.6 และในปีการศึกษา 2524 มีผู้สละสิทธิ์คิดเป็นร้อยละ 14.8

2) ผู้สละสิทธิ์โดยออกจากการศึกษากลางคัน มีแนวโน้มลดลงจากร้อยละ 6.1 ในปีการศึกษา 2522 เป็นร้อยละ 6.0 ในปีการศึกษา 2523 และร้อยละ 4.2 ในปีการศึกษา 2524

จากการวิจัยพบว่า สาเหตุของการสละสิทธิ์ขึ้นอยู่กับอันดับการเลือก ถ้าผู้สมัครสอบ ๆ ได้ อันดับการเลือกท้าย ๆ คือ ในอันดับการเลือก 4, 5, และ 6 ส่วนใหญ่จะสละสิทธิ์และมีจำนวนถึงร้อยละ 70 ทั้งสามปีการศึกษา (2522, 2523, 2524)

นอกจากนี้ การสละสิทธิ์ยังขึ้นอยู่กับสถาบันการศึกษา ผู้สมัครสอบที่สอบได้วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา (วิทยาเขตกรุงเทพมหานคร เฉพาะคณะอุตสาหกรรม แผนกเคมีสิ่งทอ) ซึ่งรับผู้สอบคัดเลือกได้เพียงปีละไม่เกิน 35 คน จะมีผู้สละสิทธิ์มากที่สุด รองลงมาคือ ผู้สอบเข้ามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้ จะมีผู้สละสิทธิ์คิดเป็นร้อยละ 32 ทั้ง 3 ปีการศึกษาที่ทำการเก็บข้อมูล ส่วนมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อัตราการสละสิทธิ์ลดลงทุกปี ส่วนสถาบันการศึกษาอื่น ๆ มีอัตราการสละสิทธิ์ไม่เปลี่ยนแปลงมากนัก ยกเว้นมหาวิทยาลัยศิลปากรและมหาวิทยาลัยขอนแก่น ที่อัตราการสละสิทธิ์เพิ่มสูงขึ้น

สาขาวิชาที่มีผู้สละสิทธิ์มาก คือ สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ สาขาวิชาวิทยาศาสตร์ธรรมชาติและวิทยาศาสตร์สุขภาพ

เกี่ยวกับการสละสิทธิ์เนื่องจากการเลือกอันดับนั้น ผู้วิจัยได้เสนอแนะดังต่อไปนี้คือ

1) ลดอันดับการเลือกให้น้อยลง เพราะผลการวิจัยพบว่า อันดับที่ 4, 5 หรือ 6 มีอัตราการสละสิทธิ์สูงในทุกปีการศึกษา และในการเลือกทั้งสามอันดับท้ายนี้ ส่วนใหญ่มีการเลือกแบบกระจัดกระจาย แสดงว่าผู้เลือกไม่ตั้งใจอย่างแท้จริงที่จะเรียน สาขาวิชาที่เลือกอันดับท้ายๆ นั้น แต่เลือกเพราะมีสิทธิ์ที่จะเลือก ดังนั้น จึงควรลดให้เหลือเพียง 3 อันดับการเลือกเพื่อลดปัญหาการเลือกแบบกระจัดกระจาย และให้ผู้สมัครเลือกเฉพาะสาขาวิชาที่ตนสนใจอย่างแท้จริง

2) เพื่อส่งเสริมบุคคลให้ได้เรียนตามความสนใจของตน จึงควรใช้วิธีการให้ค่าน้ำหนัก โดยให้ค่าน้ำหนักกับอันดับการเลือกแรกๆ มากกว่าอันดับท้ายๆ ซึ่งผลจากการให้ค่าน้ำหนักดังกล่าว จะไม่ทำให้เกิดความแตกต่างของคะแนนรวมอย่างรุนแรง แต่จะช่วยให้สามารถคัดเลือกผู้ที่สอบได้คะแนนรวมใกล้เคียงกันมีความแตกต่างในด้านความสนใจที่จะศึกษา เช่น ผู้ที่เลือกอันดับ 1 จะได้ค่าน้ำหนัก เท่ากับ 1.075

„	2	„	1.06
„	3	„	1.045
„	4	„	1.03
„	5	„	1.015
„	6	„	1.0

ตัวอย่างการใช้ค่าน้ำหนัก เช่น นาย ก. สมัครเรียนคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ในอันดับ 1 ได้คะแนนรวม 250 คะแนน นาย ข. สมัครเรียนคณะเศรษฐศาสตร์ เช่นเดียวกับนาย ก. แต่เลือกในอันดับ 4 ได้คะแนน รวม 260 คะแนน

นาย ก. จะได้คะแนนรวม = 250×1.075
(เมื่อคูณด้วยค่าน้ำหนัก) = 268.75

นาย ข. จะได้คะแนนรวม = 260×1.03
(เมื่อคูณด้วยค่าน้ำหนัก) = 267.8

นาย ก. จึงควรได้รับการคัดเลือกเข้าศึกษาตามความสนใจของตนที่เลือกเป็นอันดับแรก (ฝ่ายวิชาการ, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2527: 25)

3) ห้ามมาตรการให้มีการชดใช้ค่าใช้จ่ายของรัฐที่เสียไป เนื่องจากการสละสิทธิ์ซึ่งก่อให้เกิดการสูญเปล่าทางการศึกษา

4) ควรหาทางส่งเสริมและสนับสนุน ให้มีผู้สนใจศึกษาในสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ธรรมชาติ ซึ่งเป็นสาขาที่จำเป็นต่อการพัฒนาประเทศ (ปัจจุบันมีกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีของรัฐสนับสนุนให้มีการคัดนักเรียนมัธยมที่สนใจและถนัดในการเรียนทางวิทยาศาสตร์ให้ทุนเรียน และให้โควตาเรียนต่อไปจนจบสถาบันอุดมศึกษา)

5) ควรหาทางส่งเสริมและสนับสนุนให้คัดเลือกผู้มีสติปัญญา ความสามารถสูงเข้าเรียน

ในคณะศึกษาศาสตร์ และครุศาสตร์ โดยจัดหาทุนการศึกษาให้แก่นักเรียนที่เรียนดีจากจังหวัดต่าง ๆ เข้าศึกษา โดยไม่ต้องสอบคัดเลือก ซึ่งการให้ทุนแก่นักเรียนที่เรียนดีเพื่อเรียนครูนั้นเคยทำมาก่อนเมื่อ 20-30 ปีที่แล้ว เพราะการที่มีครูดี ครูเก่ง ทำให้นักเรียนเรียนได้ดี และเข้าใจอย่างถ่องแท้ในวิชาต่างๆ ด้วย เป็นผลกระทบให้เกิดประสิทธิภาพในการผลิตนักเรียนในระดับต่าง ๆ ด้วย

ข้อคิดเห็นในการเลือกคณะวิชาบางคณะและไม่เลือกเรียนในบางคณะที่จำเป็นต่อการทำงานในสังคมนั้น จากข้อคิดของมหาบัณฑิตสามย่าน ที่กล่าวไว้ใน “ข้อควรคำนึงเรื่องค่านิยมในการสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัย” (สยามรัฐรายวัน 5 ก.พ. 2528 หน้า 3) กล่าวว่า คณะวิชายอดนิยมที่ผู้สอบคัดเลือกนิยมสอบเข้า คือ คณะแพทยศาสตร์ เกษศาสตร์ ทันตแพทยศาสตร์ อักษรศาสตร์ (จุฬา) ถ้ามองให้กว้างจะเห็นว่า บัณฑิตที่สำเร็จจากคณะวิชายอดนิยมเหล่านี้ล้วนทำงานในหน้าที่ ซึ่งไม่ได้เกี่ยวข้องหรือมีส่วนในการกำหนดความเจริญก้าวหน้าของประเทศเลย เป็นแต่เพียงฝ่ายบริการสังคมเท่านั้น หาได้ทำหน้าที่บริหารสังคมหรือวางรากฐานความเจริญให้แก่สังคมไม่ “ในทางตรงข้ามกัน คณะวิชาที่ผู้ที่มีสติปัญญาสูงหรือหวัหะทิกของประเทศควรได้เรียน ได้แก่ คณะรัฐศาสตร์ นิติศาสตร์ ครุศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ จำพวกนี้

ต่างหาก เพราะบัณฑิตจากคณะวิชาเหล่านี้แหละที่เมื่อสำเร็จออกไปแล้ว จะเป็นผู้ทำหน้าที่บริหารสังคม ควบคุมกลไกที่สำคัญของสังคมและเป็นผู้กำหนดความเจริญก้าวหน้าของสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งกระทรวงทบวงกรมที่เกี่ยวข้องกับความเจริญหรือความเสื่อมของประเทศ แต่ในความเป็นจริงของปัจจุบันบุคคลที่มีโอกาสเข้าเรียนในคณะเหล่านี้คือบุคคลที่มีสติปัญญาตกลงมาหรือไม่สามารถสอบคัดเลือกเข้าเรียนในคณะยอดนิยมดังกล่าวได้นั่นเอง จึงอาจกล่าวได้ว่าประเทศไทยของเราไม่ได้มีการจัดสรรทรัพยากรบุคคลในอาชีพต่างๆ ที่ไม่ได้สัดส่วนอันเหมาะสม ผู้ที่มีสติปัญญาระดับหวัหะทิกของประเทศกลับไปรวมกันเป็นกระจุกในอาชีพที่เป็นฝ่ายบริการ คือฝ่ายอำนวยความสะดวก เช่น หมอหรือหมอยา หมอฟัน แทนที่จะได้อยู่ในอาชีพที่เป็นฝ่ายบริหารสังคม เมื่อเป็นเช่นนี้เราจะหวังให้ประเทศพัฒนาเจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็วได้อย่างไร”

จากที่กล่าวมาทั้งหมดตั้งแต่ต้นนั้น จะเห็นได้ว่า วิธีการสอบคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาต่อในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ โดยวิธีการสอบคัดเลือกร่วมกัน ดังที่ทำอยู่ในปัจจุบันนั้น มีทั้งส่วนดีและส่วนเสีย แต่เมื่อนำมาประสานกับหลักการใหญ่ในการคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาต่อในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐที่พึงประสงค์ จากรายงานการสัมมนา เรื่อง “การพัฒนาระบบ

และวิธีการคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาต่อในสถาบันอุดมศึกษา” ได้กล่าวว่า หลักการใหญ่ในการคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาต่อในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐที่พึงประสงค์ มี 4 อย่างด้วยกัน คือ

1. ให้มีความเสมอภาคในโอกาสที่จะเข้ารับการศึกษา
2. ส่งเสริมการพัฒนาคุณภาพทางการศึกษาของสถาบันอุดมศึกษา
3. มีความเชื่อมโยงกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรในระดับมัธยมศึกษา
4. สนองตอบต่อความต้องการของท้องถิ่นและประเทศ

การจัดการสอบคัดเลือกเพื่อสนองต่อหลักการใหญ่ทั้งสี่ข้อข้างต้นนั้น ถ้าจะพิจารณาไปทีละประเด็นแล้ว จะเห็นได้ว่า

1. การที่จะให้ทุกคนที่ต้องการเรียนในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐมีโอกาสได้เรียนเมื่อจบการเรียนในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายแล้วนั้น เป็นไปได้ยาก เพราะที่หนึ่งในสถานศึกษาดังกล่าวมีจำนวนจำกัด แต่ผู้มีสิทธิ์สอบเข้าศึกษามีจำนวนมาก และมีแนวโน้มว่าจะเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ทุก ๆ ปี ถึงแม้ว่ารัฐจะจัดมหาวิทยาลัยไม่จำกัดรับให้ถึง 2 แห่ง คือ มหาวิทยาลัยรามคำแหง และมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมราช แล้วก็ตาม แต่บุคคลก็ยังสนใจที่จะศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยจำกัดรับอยู่อีกมา ดังนั้นการที่สถาบันอุดมศึกษาของรัฐจะจัดการศึกษาให้สนองตอบต่อหลักความ

เสมอภาคในโอกาสที่จะให้บุคคลที่ต้องการเข้าเรียนต่อได้ในมหาวิทยาลัยทุกแห่งนั้น ย่อมเป็นไปได้ยาก

2. การสอบคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาต่อในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ และการส่งเสริมพัฒนาคุณภาพทางการศึกษาของสถาบันอุดมศึกษานั้น ย่อมมีความสัมพันธ์กัน เพราะ ถ้าสถาบันอุดมศึกษาใด คัดเลือกบุคคลที่เก่ง และมีความถนัดในสาขาวิชาที่ตนจะต้องเรียนในสถาบันศึกษานั้น ๆ ก็จะทำให้คุณภาพทางการศึกษาของสถาบันอุดมศึกษานั้น ๆ ดีขึ้นด้วย เพราะได้ทรัพยากรบุคคลดี การที่จะคัดเลือกบุคคลดังกล่าวนี้ได้ จะต้องคำนึงถึงสิ่งต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ คือ

- 2.1 ข้อสอบคัดเลือกที่จะใช้คัดเลือกบุคคลต่าง ๆ ดังกล่าว ควรได้รับการพัฒนาจนกลายเป็นแบบทดสอบมาตรฐาน (Standardized Test) ซึ่งจะมีคู่มือการใช้แบบทดสอบดังกล่าว ระบุถึงการเตรียมการสอน การคุมสอบ การให้คะแนน การแปลความหมายของคะแนนที่รอบคอบและรัดกุม เป็นที่เชื่อถือได้ การพัฒนาข้อสอบคัดเลือกนี้จะต้องมีหน่วยงานที่รับผิดชอบแน่นอน และจัดทำเป็นกิจกรรมต่อเนื่องตลอดเวลา

- 2.2 ควรมีการทดสอบวัดความถนัด ซึ่งได้ผ่านการวิจัยและพัฒนามาแล้วเป็นอย่างดี จนมีความมั่นใจในด้านความเที่ยงตรง (validity) และความน่าเชื่อถือ (reliability) ของข้อสอบ และควรจะนำผลจากการทดสอบความถนัดตั้ง-

กล่าวไปประกอบการพิจารณาคัดเลือกด้วย ทั้งนี้ เพราะผลการวิจัย “องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการสอบคัดเลือกเข้าศึกษา และผลการศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา” ของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติพบว่า ความถนัดทางการเรียน (Scholastic Aptitude Test) มีความสัมพันธ์กับผลการสอบคัดเลือกในระดับอุดมศึกษาสูงมาก และเสนอให้ใช้คะแนนจากการวัดความถนัดเท่ากับ 25% ของคะแนนในการสอบคัดเลือกทั้งหมด

2.3 การรวมคะแนนระหว่างวิชาต่างๆ ที่ทำการสอบคัดเลือก ควรจะใช้คะแนนมาตรฐาน (Standard Score) โดยเฉพาะอย่างยิ่งการรวมคะแนนจากการสอบคัดเลือกระหว่างวิชาที่มีคะแนนเต็มไม่เท่ากัน ทั้งนี้เพื่อทำให้ผู้สมัครเข้าสอบคัดเลือกได้รับความยุติธรรมให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ตามหลักการของการวัดผลการศึกษา ซึ่งปัจจุบันนี้อาจใช้เครื่องจักรกล (computer) ช่วยในการคิดคะแนนได้

3. การสอบคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาต่อในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ และความเชื่อมโยงกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรในระดับมัธยมศึกษา เป็นสิ่งที่ควรจะต้องได้รับการพิจารณาอย่างมาก เพราะการสอบคัดเลือกทำให้เกิดระบบการกวดวิชา เกิดอิทธิพลต่อการเรียนการสอนในระดับมัธยมศึกษา ให้มุ่งเน้นหนักในเนื้อหาวิชาเพื่อกวดวิชาให้สอบคัดเลือกได้เป็นสำคัญ นักเรียน

ส่วนใหญ่ก็จะมุ่งเรียนแต่วิชาที่ต้องใช้ในการสอบคัดเลือกเท่านั้น ดังนั้น ผู้ที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมดีส่วนใหญ่ จึงสอบคัดเลือกได้ เพราะมีโอกาสได้กวดวิชากับครูที่เก่งตลอดเวลาที่เรียนอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ทำให้เกิดความไม่เสมอภาคในโอกาสที่จะเข้าศึกษาต่อในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ เพราะผู้มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำสอบคัดเลือกได้น้อยมาก

ข้อเสนอแนะในการจัดปัญหาข้อนี้ คือ ใช้ผลการเรียน สะสมชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ตั้งแต่ชั้น ม. 4 – ม. 6 มาพิจารณารวมด้วยในการสอบคัดเลือก แต่ก็จะมีปัญหาอีกตรงที่ ผลการเรียน สะสมดังกล่าวแต่ละโรงเรียนต่างก็ทำกันเอง ไม่ได้อยู่ในระบบเดียวกัน ซึ่งปัญหานี้ อาจทำให้หายไปได้โดยใช้การคำนวณทางสถิติ บางอย่าง เช่น การใช้ลำดับที่ร้อยละ (Percentile Rank) หรือการใช้ตัวแปรกลาง (Moderator) และควรจะมีการปรับปรุงระบบการวัดผลในโรงเรียนมัธยมศึกษาให้มีมาตรฐานใกล้เคียงกันด้วย

ความคิดในการนำคะแนนสะสมของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมาพิจารณา รวมในการคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาต่อในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐนั้น ได้มีผู้เสนอใน พ.ศ. 2513 ให้สภาการศึกษาแห่งชาติ ทำวิจัยศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ห้า (เทียบเท่า ม. 6 ในปัจจุบัน) กับผลการศึกษา

ในชั้นปีที่หนึ่งของมหาวิทยาลัย ผลการวิจัยปรากฏว่า คณะแผนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ห้ามีประสิทธิภาพในการทำนายผลการเรียนในชั้นปีที่หนึ่ง ผลการวิจัยนี้จึงสนับสนุนแนวความคิดที่จะให้ใช้คณะแผนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายมาเป็นตัวร่วมในการพิจารณาคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาต่อในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ

ในการสัมมนา “การพัฒนาาระบบและวิธีการคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาต่อในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ” ผู้เข้าร่วมสัมมนาเสนอให้ใช้ผลการเรียนสะสมชั้นมัธยมปลาย (ม. 4-ม. 6) โดยให้มีน้ำหนัก 25% ของคะแนนสอบคัดเลือกทั้งหมด

4. การสอบคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาต่อในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ และหลักในการสนองตอบต่อความต้องการของท้องถิ่นและประเทศนั้น ระบบการคัดเลือกปัจจุบันมีการจัดสรรโควตาพิเศษ เพื่อให้นักเรียนในส่วนภูมิภาคมีโอกาสเข้ามหาวิทยาลัยได้มากขึ้น การจัดสรรโควตาพิเศษของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ คือ โครงการนักศึกษาช่างเผือก ซึ่งให้โควตาพิเศษแก่ท้องถิ่นที่ยากจน และต้องการบุคลากรที่ชำนาญในแต่ละสาขาวิชา มหาวิทยาลัยจัดการคัดเลือกโดยจัดสรรโควตาพิเศษให้กับนักเรียนที่จบมัธยมศึกษาตอนปลายที่เรียนดีแต่ยากจน ในจังหวัดทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (อุบลราชธานี สุรินทร์ ศรีสะเกษ บุรีรัมย์ และกาฬสินธุ์)

โดยเรียกว่าโครงการนักศึกษาช่างเผือก ซึ่งทำมาถึง 4 ปีเต็มแล้ว โดยการไปคัดเลือกนักเรียนที่เรียนดีแต่ยากจนถึงระดับอำเภอ มีการคัดเลือกโดยพิจารณาจากคะแนนสะสมในระดับมัธยมศึกษาของโรงเรียน ให้ทดสอบความถนัดเชิงวิชาการ ซึ่งจัดทำและวิจัยโดยผู้เชี่ยวชาญทางการศึกษา และมีการสัมภาษณ์ และสังเกตถึงฐานะความเป็นอยู่ของผู้ที่จะคัดเลือกตามโควตาพิเศษดังกล่าวนี้ถึงถิ่นที่อยู่ของบุคคลนั้น

วิธีการคัดเลือกด้วยการจัดสรรโควตาพิเศษนั้น มีส่วนดีตรงที่ได้มีโอกาสสนองต่อความต้องการบุคลากรที่จบการศึกษาในระดับอุดมศึกษาของท้องถิ่นกระจายไปสู่ชนบทที่ยากจน ถ้านักเรียนที่ได้รับการคัดเลือกนั้น กลับเข้าไปพัฒนาท้องถิ่นของตนเมื่อจบการศึกษาแล้ว แต่วิธีการคัดเลือกด้วยโควตาพิเศษนี้ก็มีข้อเสียอยู่เช่นกัน ตรงที่ทำให้เกิดโรงเรียนเตรียมเข้ามหาวิทยาลัยขึ้นในส่วนภูมิภาคตามที่ตั้งของมหาวิทยาลัย เกิดการกวาดวิชาเพื่อการสอบคัดเลือกกระจายไปสู่ส่วนภูมิภาค นอกจากนั้นยังเกิดระบบการย้ายนักเรียน เพื่อให้ได้สิทธิในการสอบโควตาพิเศษ และในบางครั้งก็เกิดความซ้ำซ้อนกันในการคัดเลือกได้นักเรียนคนเดียวกัน เช่น ในปีการศึกษา 2526 ที่ผ่านมา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ได้นักเรียนคนหนึ่ง เพื่อเข้าศึกษาในโครงการช่างเผือก แต่นักเรียนผู้นั้นไม่

ได้มาติดต่อขอสัมภาษณ์ เพราะไปได้โควตาของ มหาวิทยาลัยมหิดล โดยได้ศึกษาคณะแพทยศาสตร์ ในโครงการแพทย์ชนบทแล้ว

จากเรื่องทั้งหมดข้างต้นจะเห็นได้ว่า ปัญหาในการสอบคัดเลือกบุคคลเข้าเรียนต่อในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐมีมาก วิธีการสอบคัดเลือกรวมโดยให้ผู้สมัครสอบมีสิทธิ์เลือกได้ 6 อันดับและ

สอบคัดเลือกครั้งเดียวปีละหนั้น ได้ทำกันมาตั้งแต่ปีการศึกษา 2510 นั้นเป็นเวลากว่า 15 ปีแล้ว คณะกรรมการผู้รับผิดชอบในเรื่องนี้ควรที่จะนำปัญหาต่างๆ ดังกล่าวมาพิจารณาแก้ไขกันอย่างจริงจัง เพื่อให้การสอบคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาต่อในสถาบันดังกล่าวเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

บรรณานุกรม

- ฝ่ายวิชาการ, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. รายงานเรื่อง การสอบคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ. เอกสารโรเนียว 20 ตุลาคม 2527.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. รายงานการสัมมนาเรื่อง การพัฒนาระบบและวิธีการคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาต่อในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ. เอกสารโรเนียวรวมเล่ม ธันวาคม 2524.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. รายงานการศึกษา เรื่องการสละสิทธิ์การศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ ปีการศึกษา 2522-2524. เอกสารโรเนียวเย็บเล่ม กรุงเทพฯ 2526.
- วิเชียร เกตุสิงห์. รายงานการวิจัยเรื่อง องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการสอบคัดเลือกเข้าศึกษาและผลการศึกษา ในสถาบันอุดมศึกษา. เอกสารโรเนียวเย็บเล่ม 2522.
- สวัสดิ์ ประทุมราช. คะแนน และความหมายของคะแนน. เอกสารประกอบการบรรยาย อัครโรเนียว มหาวิทยาลัยรามคำแหง (นามแฝง). "ข้อควรคำนึงเรื่อง ค่านิยมในการสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัย". สยามรัฐรายวัน. 5 ก.พ. 2528, หน้า 3.